

A FURT SE JEDE! - III.

ÁĚtrtek, 27 bÁ™ezen 2008

KoneĎnĎ jsem sedĎla v letadle; dokonce mĎ díky nekÁ™esÁ™anským penĎzĎm, které jsem zaplatila za "psi" letenku, pos do byznys tÁ™idy. Po asi hodinovém zpoÁ™dĎní jsme odrazili! A mezipÁ™istání ve Frankfurtu, kde si vedle mĎ sedl jakýsi AmeriĎan. Zkoušcel se mnou komunikovat, jenÁ™e chudák narazil.

Moje hlasivky se nezmohly na víc neÁ™ jakýsi neslyšitelný sípot, a moje angličtina asi nebyla po tÁ™ímĎsíĎním kursu skvĎlá, jak jsem si myslela.

A tak vyslal kamsi nĎjaký neviditelný signál, a uÁ™ tu byla letuška a usazovala ho na prázdné místo v jiné Á™adĎ tak jsem díky všem tĎm okolnostem mĎla nakonec po celých tĎch dvacet hodin letu dvĎ sedaĎky jenom sama pro sebe a mohla jsem spát (kdybych mohla) a udĎlat si pohodlí (kdybych nebyla pod vysokým napĎtím, které mĎ to nĎjak nedovolilo) a vĎbec - jediné, co jsem opravdu, ale opravdu moc chtěla, byla koÁ™alka, celkem jakákoli. JenÁ™e letuška pÁ™estala tu poÁ™ehnanou záchranu doruĎovat po tÁ™etím panáku, tak mi nezbyvalo, neÁ™ nĎjak pÁ™etru 19 a pÁ™l hodiny. Ale i nekoneĎných 20 hodin bez cigarety jednou skonĎí, a tak se i nám nakonec podařilo pÁ™istát v New Yorku. Letiště velikosti menšího města, docela by se tam dalo zÁ™ídit trvalé bydliště, pokud by se ĎlovĎk smířil s Ďbráním jako hlavním povoláním... Jsou tam vidĎt tvÁ™e všech národností, i tĎch, o kterých jsem pÁ™edtím nemĎla nejmenší tušení, a slyšet je tam tolik jazyků, Á™e ani moje muzikantské ucho nedokázalo nic kloudného rozeznat. NemĎla jsem ponĎtí, kam mám jít, a tak jsem se prostĎ podĎídila lidskému hadu, se táhl od náeho letadla, a ten mĎ dovedl k budkám - policistĎ? celníkĎ? - tĎko Ďíct. Podstatou téhle fronty bylo vlepení tzv. I - 94 (cosi jako "pÁ™íjezdni doloÁ™ka", která mě 10ti leté vízum rázem omezila na pouhých 6 mĎsícĎ) a popÁ™ání pÁ™íjemného pobytu. To všchno v nĎmĎinĎ - a mĎlo mĎ to pouĎit, Á™e aÁ™ na asi tÁ™i výjimky to bylo co jsem slyšela jinou ĎeĎ neÁ™ ameriĎtinu... Pak uÁ™ vyzvednutí kufru a tÁ™íhodinové Ďekání na pÁ™ím jsem mĎla v úmyslu koupit auto, vyzvednout si na letišti Aminu - a vyrazit na cesty. TakÁ™e kufr jsem po vyzvednutí hned zase odevzdala nĎkde jinde, sama nevím kde... Všchno bylo tak skvĎle organizované, Á™e jsme se ani já, ani mĎj kufr, neztratily. To bychom mĎli, co teĎ? SamozĎejmĎ - cigaretu! A tak jsem po nášlapání kilometrĎ objevila jakýsi postranní východ do tunelu plného taxikĎ, smogu, mlhy a zimy, a s potĎšením jsem natáhla z cigarety. Uf, to byla úleva! Na rozdíl od starších filmĎ se totiÁ™ v Americe kouřím jenom málokde, pÁ™edpis a omezení se rĎzní stát od státu, ale povšchnĎ jsou kuřáci oficiální tabu. Prokletí. Mor. VlastnĎ kriminálníci. Fuj! Zatímco normální lidi jsou jako všude jinde - nĎkdo kouřím a nĎkdo ne. Ale rozhodnĎ jenom tady se vám mĎĎ stát, kdyÁ™ si zapálíte na ulici, Á™e dáma poblíĎ vás zaĎne mávat ruĎiĎkama, odfukovat si a dĎlat pÁ™ínejmenš kyselé ksichty - aĎkoli stojí deset metrĎ od vás... " Tak, a koneĎnĎ jsem vypadla z letadla, tentokrát menšího a ne tak pohodlného, v Miami. OpĎt hledání kufru (uÁ™ ho zaĎinám nenávidĎt), pak cesta ven - a tam mĎ kopl kĎĎ! PÁ™ínejmenš jsem se tak cítila. Po mrazech v Praze, kdy museli rozmrazovat na letadle kĎídla, abychom mohli odstartovat, a po zimĎ v New Yorku, kde mi kĎehly prsty uÁ™ pÁ™i druhé cigaretĎ, najednou bum! - a já mĎla pocit, Á™e utopím a udusím, protoÁ™e ten vzduch byl plný vlhkosti, a aĎkoli kolem pĎlnoci - horka. Po pár minutách lapání po dechu mi došchno, Á™e TOHLE se zÁ™ejmĎ dýchat dá, a tak jsem našchno;la taxi a uÁ™ jsme jeli do motelu, který jsem mĎ (musela mít) zamluvený... TaxikáĎ mĎ samozĎejmĎ natáhl, jak jinak, ale to jsem tehdy ješchno;ťĎ nevĎdĎla. Prv Miami: spala jsem jako zabitá, aĎkoli mi kdosi bušchno;il na dveřĎe asi ve 4 hodiny ráno... NerozumĎla jsem jim, tak jsem se jenom obrátila a spala jsem dál. AÁ™ ráno jsem koukala, jak z vedlešchno;ího pokoje vyjĎdĎjí funebráci s nákladem.... NĎkdo tam nĎkoho v noci zamordoval. Zdravas Ameriko! Česky